

LUMINIȚA

Anul XIX

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Nr. 4/1968

ÎN ACEST NUMĂR ÎNCEPE:
CAPITANUL LUI
MURAT-YODĂ VITEAZUL
(LA PAG. 20)

COPERTA: ALBIN STĂNESCU

GRIJI
DE
PRIMĂVARĂ
PENTRU
MICII
GOSPODARI

CĂRȚI CARE VĂ AȘTEAPTĂ

«CĂI ALBI DIN
ORĂȘUL BUCUREȘTI»
DE FĂNUȘ NEAGU ȘI
«ÎNȚILNIRE CU
POEZIA», O CULEGE-
RE DE VERSURI DIN
OPERA POETILOR
CLASICI ȘI CONTEMPORANI.

POSTAȘUL RĂSPUNDE

Schițeanu Luiza, clasa a III-a
A, Școala generală nr. 3 Pi-
tești. Scrisoarea ta mi-a plăcut
pentru frumoasele sentimente pe
care le nutrești față de școală
și de învățătorii tăi. Mă bucură
în special că vorbești în numele
clasei întregi. Te rog încearcă
să exprimi mai frumos gândurile
tale, să descrii mai literar prima
ta zi de școală și, dacă reușești,
îți vom publica lucrarea. Succes!
Iliescu Cornelia, clasa
a III-a, comuna Grădinari ju-
dețul Teleorman. Ai trimis un

desen care dovedește că ai ta-
lent, pe care nu trebuie să-l
neglijezi. Ai și mișcare, și atmo-
sferă. Păcat că ne-a sosit prea
târziu. Mai trimite.

Darie Natalia, București. Ca
să-mi dau seama de valoarea
lucrărilor, trebuie să le citesc!
Nu? Vorbești de ele, dar le păs-
trezi pentru tine. Aștept.

Iată și desenul intitulat «Primăvara»
trimis de MELIK RODICA din clasa
întîi a Școlii generale nr. 2, Lucoj.

«LUMINIȚA»

Patria

de
NICHITA
STĂNESCU

Atît de frumoși sînt arborii tăi,
aerul însuși are ceva anume,
numai cei care te iubesc pot să-l respire,
tinăra patrie, veșnică lume.

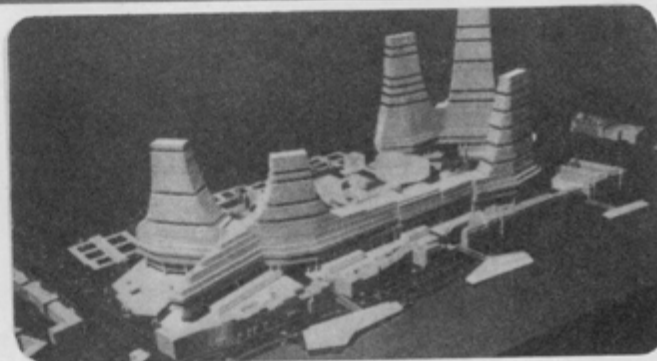
Ca un mugure sînt
pe tulpina unui vis minunat,
nu știu ce floare voi fi,
ce petale va da sufletul meu bucurat.

Dar simt din pămîntul nostru urcînd
sevă curată, urcînd în vine,
asemeni filoanelor de aur
luminînd negrele mine.

LOCUINȚELE VIITORULUI

O imagine care te duce cu gîndul la locuințele proba-
bile ale marțienilor. Cunoșcătorii spun însă că ea amin-
tește mai mult de vechile temple ale culturii mexicane
Maya.

Cînd colo, e vorba despre proiectul cîtorva arhitecți
îndrăzneți pentru centrul orașului Hamburg (R.F.G.).
Cele cinci turnuri de 62 de etaje (170 m înălțime) cu
complexele edilitare din jur au trezit mare vîlvă printre
hamburghezi. Și să recunoaștem că pe drept.

BILET DE VACANȚĂ

«Luminița» vă reamintește că fragmentele
de desen pe care le decupați din revistă tre-
buie să le păstrați pînă la apariția numărului
5, pe luna mai, în care vor fi publicate ultimele
fragmente pentru întregirea desenului, pre-
cum și **BILETUL DE VACANȚĂ** pe care-l
veți completa cu numele și adresa voastră.

Deci imediat după ce veți primi numărul 5
trimiteți la redacție: lucrarea personală, de-
senul întregit și Biletul de vacanță completat
cu numele și adresa voastră — toate în același
plic.

1. Marca veche a orașului Brăila
2. Portul Brăila altădată
3. O priveliște de astăzi a portului

ȘASE SUTE DE ANI DE LA ÎNTEMEIEREA ORAȘULUI

BRĂILA

Oh, trebuie să veniți la Brăila primăvara. În martie, când se rupe gheața pe Dunăre și înfrunzesc salcîmii. Serile sînt verzi și vin de demult — și simți cum se deschid în ele hanuri vechi, cu obloane groase, auzi trecînd chervane, învăluite în miros de pelin, un vînt, ciopînd pămînturile de la Cazasu, ametește străzile și le mîină la Dunăre și din ape suie un cîntec vrăjit. Seri de vis, adînci și fierbinți, clopotele bat ușor, îngînîndu-se cu foșnetul sălciiilor căzute în ape, gîndul zugrăvește pe cer castele fantastice și mari plecări în necunoscut, din cîrciumi care-au fost se încheagă dureri ascunse, vîntul ridică roșcovi și-i scutură și Dunărea cîntă și te cheamă, tulburătoare și necuprinsă. Seri de la Brăila, seri de primăvară! Sufletul meu e o luntre lunecînd prin lumina voastră și prin marginea fluviului, cînd se duce martie și vine aprilie și fetele scutură crengi încărcate cu păsări.

FĂNUȘ NEAGU

★

...Istoria modernă a veacului al XIX-lea (atît de depășit de a doua jumătate a veacului al XX-lea) avea

totuși să dea fostei așezări pescărești, de o pronunțată culoare orientală, un plan urbanistic de o radiantă simetrie, un chei de piatră, cu dane și cargoboturi, venite de peste mări și țări, străzi și bulevarde, pietruite cu lespezi din Munții Măcinului...

PERPESSICIUS

★

*Cînd se zbate-n salcîmii bătrîni primăvara,
străzi prelungi, brăilene, coboară în mine...
Dunărea-și scoate din valuri vioara,
grădinile nopții sînt vaste și reci
si-ntre ramuri se-agață cerul nou, pe poteci.*

MIHU DRAGOMIR

★

Șase sute de ani ai Brăilei sînt și-o împlinire, și-o răscruce: orașul, care numără, din plin, șase secole de existență, îl revoluționează pe al șaptelea, abia început. În dezvoltarea ei nebănuită — și atîta timp nesperată! —, Brăila își însușește astăzi dimensiunile și sensurile elementelor din care s-a născut: Dunărea și Bărăganul.

RADU TUDORAN

P-64.183-1

Ilustrație: IACOB DESIDERIU

MUNCILE LUI HERCULE

Cînd se spune despre cineva că e «un **Hercule**», imediat ne închipuim o făptură uriașă, un chip de voinic — cu piept ca de oțel și cu brațe viguroase.

Așa era văzut **Hercule** (sau **Heracle** — cum i se mai spune de către vechii greci, care au făcut din el cel mai iubit și mai popular erou).

Legenda spune că **Hercule** s-ar fi născut în Grecia, la **Teba**, iar neamul lui își trăgea originea din ținutul **Argolidei**, o provincie însemnată din vechea Grecie. Tată i-a fost lui **Hercule** chiar **Zeus** (sau **Jupiter**), mai marele zeilor, iar mamă a avut-o pe **Alcmene**, o prințesă din **Teba**. Avea și un frate mai mic, pe nume **Ificle**.

Hera (numită și **Junona**), soția lui **Zeus**, îl dușmănea pe **Hercule** și-i voia pielea. Cînd acesta era în leagăn, cu frățiorul său **Ificle**, răutăcioasa zeiță a trimis doi șerpi mari ca să-i sugrume pe copii. Eroul nostru, copil cum era — dar tare voinic —, s-a smucit din leagăn și a răpus jivinele.

Apoi cînd a crescut mai măricel, înainte de a trece să făptuiască **muncile** care l-au făcut vestit și îndrăgit de mulțime, **Hercule** a învățat muzica, care l-a înălțat sufletul, s-a deprins să tragă cu **arcul** și să mîne **carul** tras de telegarii plini de foc.

Făcîndu-se flăcău, **Hercule** era călăuzit în tot ce făcea de **Athena** (numită de romani **Minerva**), zeița înțelepciunii, de unde înțelegem că forța fizică nu este deajuns ca să săvîrșești fapte de seamă; voinicia trebuie luminată de minte, de judecată, căci numai acestea din urmă ne arată limpede ținta ce-o avem de urmat.

Muncile pe care **Hercule** le-a săvîrșit au fost în număr de 12, dar pătaniile prin care a trecut au fost fără număr. El a doborât întîi un **leu fioros**, care pustia ținutul numit **Nemeea**, apoi a răpus un șarpe, căruia îi zicea **Hydra**, cu o sută de capete. **Heracle**, ca să vină în ajutorul oamenilor, pornește în urmărirea unui **mistret**, pe care-l doboară cu măciuca ce o avea cu el întotdeauna. A alungat

într-o clipită și păsările cu ciocurile înveninate care-l înfricoșau pe oameni.

Apoi s-a războit cu **taurul din Creta** și a ucis **lepele lui Diomede**, care omorau oameni și se hrăneau cu carnea lor. S-a bătut cu **amazoanele**, femei sălbatice, și a răpit cingătoarea reginei lor, care le conducea în luptă.

Eroul nostru nu s-a dat în lături să curețe **grajdurile lui Augias**, nici să supună un cîine nemilos care păzea o poartă urîtă de oameni — poarta infernului. Cîinele acesta cu ochii sticloși, cu nările ce scăpărau jăratice și cu multe capete care mai de care mai fioroase se numea **Cerber**. În sfîrșit, neînfricatul luptător a adus **merele de aur** din grădinile îndepărtate ale **Hesperidelor**.

Hercule a fost împins în aceste primejdii de zeița **Hera**, dușmana lui neînduplecată. Dorul lui mare era să-și revadă **patria**, însorita **Argolidă** — și de aceea a îndurat atîtea.

În săvîrșirea **muncilor** arătate mai sus el n-a fost singur: l-a ajutat nepotul său **Iolaos**, căci omul singur, oricît ar fi de voinic, de brav și de neînfricat, are nevoie de semenii lui, cu care să se ajute, să se sfătuiască, să se opintească împreună, ca să biruie greutățile.

Hercule eroul, așa cum ni-l arată statuile ce ni s-au păstrat din vechime, era un bărbat **viguros și frumos**, dar legendele de demult ne spun că era și **drept și bun**. Pe umeri purta mereu o piele de leu și în mină o măciucă — semnele tăriei. Dar tăria, forța lui fizică el le-a pus în slujba oamenilor, de aceea a rămas nemuritor.

La **Băile Herculan**, pe frumoasa vale a **Cernei** în țara noastră puteți vedea statuia lui **Hercule**, arătîndu-l așa cum l-am descris mai sus. Băile noastre zise **Herculan** își trag numele din vechime, de la strămoșii noștri. Ei știau că cine se scaldă în ele devine viguros, voinic și fără teamă — ca eroul din poveste.

GRIGORE TĂNĂSESCU

Ani-
versare

La împlinirea unui an de cînd pionierii Ștefănescu Eugenia (1), Varlan Horațiu (2), Tonegaru Lilianna (3), Bulău Florin (4) și Diaconu Corneliu (5), au primit cravata roșie, în clasa a IV-B a Liceului «Emil Racoviță» din Iași a fost sărbătoare. Inițiativa sărbătorii acestei aniversări a fost chiar a pionierilor pe care-i vedeți în fotografie. Ei au pregătit un program artistic, cinstind astfel un eveniment ce se petrecea nu numai în viața lor, ci a întregului colectiv. Fiindcă, în același timp, se împlinea un an de cînd în clasa lor au fluturat primele cravate roșii.

Ucenicii
lui
Stradi-
varius

Pepiniera
pionie-
rilor

Prin toamna anului trecut, pionierii din comuna Șiclău, județul Bihor, au făcut o vizită cooperativei agricole de producție. Printre multe altele, președintele cooperativei le-a spus că tare ar fi frumos să se sădească niște salcîmi, glădică, frasin și altele, numai că n-are cine să adune semințele, pentru că oamenii au lucruri mai importante de făcut.

Fără să spună nimic, pionierii au luat asupra lor această sarcină, iar la 1 decembrie s-au înfățișat cu roadele muncii: 5 kg de semințe de salcîm, 100 kg de castane sălbatice, 3 kg de semințe de glădică, 10 kg semințe de frasin etc...

Cînd au predat pionierii semințele, locurile de răsăd erau gata pregătite. De unde o fi știut oare președintele ce au de gînd pionierii? Greu de spus. Doar dacă am vrea să rezumăm lucrurile în felul acesta: a știut el cu cine are de-a face!

Iarna încăpătînată n-a plecat cu totul, dar în paturi calde răsădurile din pepiniera pionierilor așteaptă să-și schimbe domiciliul.

E adevărat că viorile construite de «mestieri» de la Școala generală nr. 141 din Capitală nu ating măiestria vestitelor «Stradivarius». În schimb prietenii noștri construiesc și mandoline, chitare și alte instrumente muzicale. Dar mai ales harnicii ucenici cîntă ei înșiși cu instrumentele construite de ei, alcătuiind o orchestră a școlii, fapt pe care istoricii nu-l consemnează și-n cazul familiei Stradivarius.

Indemn

Cînd se revarsă primăvara, plină de soare și de flori ivite-n straturi, sădește cițiva pomi într-o grădină și fă-i s-ajungă roditori și maturi.

Cînd vara-n valuri arșia și-o mină, ia-ți o cazma de fier mai acătării și sapă-n lutul aspru o fîntînă pentru-nsetații drumurilor țării.

Cînd toamna plină de grămezi de aur își numără bobocii, ca-n zicală, adaugă-n frumosul ei tezaur înția notă bună luată-n școală.

Iar cînd în toiul iernii, sub zăpadă, visează griul anotimpuri blînde, tu zvîrle-un pumn de firmituri în stradă, spre vrăbiile gureșe, flămînde.

De nici o muncă-n viață să n-ai teamă, nici faptei tale să nu-i zici povară, căci toate-acestea la un loc se cheamă neostenită dragoste de țară.

ANDREI CIURUNGA

RACHETOMODELUL "PIONIER"

(Explicații pentru construcția de la pag. 16)

După cum v-am promis, iată un rachetomodel pentru aceiași copii îndemnați, care confecționează jucării moderne și distractive.

Corpul rachetei (piesa «A») va fi decupat din foaia revistei, la fel și celelalte piese. Piesa notată cu «A» va fi înfășurată pe o bucată de tub P.C.V. de 16 mm diametru. Vom începe cu înfășurarea porțiunii necolorate, urmată de depunerea unui strat de pastă albă de lipit, apoi în al doilea strat partea colorată, decorată. Să avem grijă ca să nu se lipească de tubul P.C.V. Pe cele două capete

ale corpului vom lipi fîșii decorative notate cu 7 și 8, care totodată întăresc corpul rachetei. Tubul astfel obținut va fi deschis la ambele capete.

Stabilizatoarele (1-4) vor fi decupate de pe desen și vor fi lipite pe o altă bucată de hîrtie, pentru a le mări rezistența. Apoi cu părțile arătate pe desen vor fi atașate și lipite corpului, la locurile desenate pentru acest scop. Cele trei stabilizatoare mai mici vor fi lipite la partea superioară (treapta I), iar cele mari la partea din jos (treapta II). Dacă vom întoarce marginile inferioare ale stabilizatoarelor din urmă în aceeași direcție, racheta noastră, după lansare va efectua și o mișcare rotativă în jurul axului.

Ca rampă de lansare ne servește o baghetă de brad de 60-80 cm lungime și 6-8 mm grosime, la vîrfurile căreia sînt legate două fire de cauciuc de

cîte 20 cm lungime. La capătul opus al cauciucului vom lega o altă bucată de baghetă. Cauciucul va fi întins cu ajutorul acestei baghete, iar modelul va fi tras pe cauciucul întins. Prin eliberarea bruscă a baghetei mici vom da drumul modelului. Cele două fire de cauciuc vor lansa astfel modelul cu o viteză mare și la distanță de mai mulți metri (cîteodată la 10-15 m). Traiectul zborului depinde de direcția rampei în momentul lansării. Se recomandă ca rampa să fie ținută în direcția oblică. Spor la muncă și distracție plăcută!

vă dorește

HINTS OTTO

profesor, conducătorul cercului de modelism de la Casa pionierilor din Tg. Mureș

Casa care se

În timp ce Bănică dormea, Piticul urcă malul și, trosnind cu potcoavele de la cizme prin dîra de gheață de sub garduri, se duse la circiumă. Aici, lumina stinsă și ușa închisă. Asta-l înfurie. Vreme de patru luni, cît ținuse iarna, nu pusese un strop de rachiu în gură și nici acum n-avea noroc. «Păcat că n-am iarba fiarelor cu mine — cu un singur fir aș fi făcut să sară toate zăvoarele». Se uită pe cer, ferindu-se să dea ochii cu Luna, și, pricepînd că mai e mult pînă la ziuă, se hotărî să pătrundă înăuntru prin gaura cheii. Tîrsoaga de barbă îi atîrna pînă aproape de genunchi. O desfăcu în două, înnodă capetele la spate și încercă să se prelingă ușor în odaie. Strecurase capul și mîinile, dar picioarele nu voiau să-l asculte. «Cizmele, se gîndi el, au botul întors și e greu să le trag cu mine». Leși în drum, desprinse două cuie din gard și pironi cizmele în prag. «Așa, ca să n-aveți chef s-o porniți singure la plimbare și să mă lăsați desculț». La a doua trecere fierul îi arse tălpile goale — «poa' să mi se întîmple orice pe lume, numai în lanțuri să n-ajung, că tare rece și neprietenos e fierul», iar cînd călcă pe podelele spălate cu gaz lunecă și se opri în tejghea. «Bun, zise el frecîndu-și cucuiul, asta aduce noroc» — și scoase din buzunar polul de aur pe care i-l dăduse Bănică. Polul lumina ca o lampă de buzunar. «Ah, luminare fermecată», glăsui Piticul și se cățărară pe pereți și citi lista de prețuri. În schimbul banului cu care venise putea să bea pe săturate sirop

de zmeură, patru degetare de rachiu și să și mănînce pe deasupra roșcove și covrigi. «La sirop renunț, beau izmă verde».

Luă o sticlă din raft și-și turnă o măsură într-o cupă de argint — din acelea în care piticii adună roua de pe flori — și o dădu peste cap. Singele-i luă foc și barba i se deznodă singură și i se umflă pe fâlci ca răvășită de vînt. «Domnule, se gîndi el, bine știu să mai trăiască oamenii» — și imediat înghiți a doua măsură. O pulbere de scînteie se răsuci în el și dincolo de ușă cizmele săriră din piroane și începură să țopăie. Jucau singure și jucau în draci — și Piticul începu să rîdă în hohote. Toată chestia îi plăcea la nebunie. Smulse tingirea pusă pe aragaz cu fundul în sus și începu s-o bată cu degetele, mărunt și repede. Și cizmele săltau acum pînă la streășină și se izbeau numai în tocuri și potcoavele țacăneau. «Călcați-vă una pe alta pe bot, să se înmoaie pielea și intrați aici». După zece minute de trîntă și tăvăleală, ciubotele zburară înăuntru pe gaura cheii, și pîntenii cu rozetă se desprinseră de la tureacă și se agătară de gleznele Piticului. «Așa, încălțările mele scumpe, faceți-vă de cap», strigă el, răsturnat pe un scaun, și pîntenii îl furnicau plăcut pe călcîie.

După a treia măsură, Piticul simți în măruntaie o foame de lup și desfăcu o ladă să ia o roșcovă sau un biscuite. Dădu acolo și peste patru păpuși de turtă dulce. Fete cu părul lung, curgîndu-le spre șolduri, zugrăvite cu roșu în obraji și cu cingători albastre care se încheiau

într-un inel cu oglindă. «Ah, surioarelor frumoase, a venit primăvara, nu vreți să ieșiți la joc? Nu sînt hoț, am pus pe masă un pol de aur».

Ele se luară de mîini și urcară pe tejghea. Polul de aur se răsfrînse în oglinzile rotunde. Cizmele, aiurite, făceau plecăciuni. Fetele se porniră să cînte și se prinseră în horă. «Bătuta» — strigă Piticul și-și pocni pîntenii — și ăștia începură să zornăie ca

tobele cu clopoței și fetele intrară într-o goană zănatică. Pîntenii sunau din ce în ce mai întăritați, fetele săltau și chiuiau, iar pe podele cizmele goneau bezmetic, izbindu-se de pereți și dîndu-se peste cap.

Piticul ridică cupa și strigă: — Beau pentru dumneavoastră, doamnelor. Eu sînt Piticul straja-

PACIFIDA

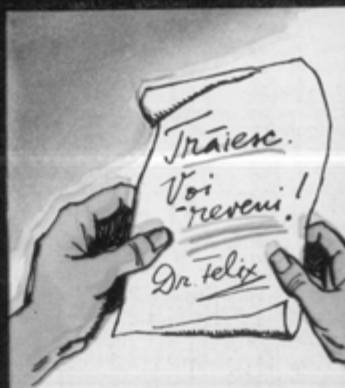
II
(SENTINELA
UITATĂ)

Scenariu:
M. SÎNTIMBREANU

Desen:
GH. MARINESCU

REZUMATUL ACȚIUNII PRECEDENTE:

Cercetînd într-un batiscafzonasuboceanicădin jurul Insulei Paștelui în căutarea rămășițelor Pacifidei, savantul dr. Felix este surprins de erupția unui vulcan submarin și dispăre. Toți îl socotesc pierdut în ciuda mesajului descoperit într-o sticlă, pescuită în apele oceanului.

ACESTA ERA ADEVĂRUL.

PROTEJAT DE PEREȚI
BĂTRĂNULUI, DR. FELIX
REZISTASE ȘOCULUI
VULCANULUI
SUBMARIN

„leagănă”

Povestire de FĂNUȘ NEAGU

ntii din garda lunii. De ieri sînt în slujba lui Bănică, e singurul om care-a văzut cum vine primăvara, mi-a dat un pol de aur și eu îl voi duce în împărăția de cleștar. Isma verde e o sabie...

În clipa aceea, printr-o crăpătură a obloanelor pătrunse în odaie o rază de lună. Piticul împinse sticla și, încet, astupîndu-și pîntenii cu palmele, ca să nu mai sune, se strecură spre ușă. Cizmele veneau după el — piș, piș — și urechile le tremurau. «Salt înaintel!» — comandă Piticul și sări în gaura cheii. Trecu printre pereții broaștei, ferindu-se să nu ia rugină pe coate, și sări în drum. Luna ardea învăpăiată. Speriat, Piticul țîșni într-o parte și intră într-un butoi de bere gol. «Dacă nu m-a văzut, mă leg să satur cu iarbă proaspătă toți iepurii de pe malul Dunării» — își spuse el trăgînd în nări mirosul puternic de orz, îmbibat în doagă. Și începu să calce repede coastele butoiului, iar butoiul se desprinse de lingă perete și se rostogoli pe drum, hodorogînd, și cizmele galopau pe de lături și săreau de-un metru de la pămînt cînd nimereau vreo fișie de gheață, fiindcă Piticul le găurise cu cuiele smulse din gard. O bătrînă care se sculase din zori ca să meargă cu tîmîie la cimitir privi năucă toată goana asta — răsturnă jarul și se întoarse acasă și căzu în genunchi la icoană. Născocire neagră, avea să spună, dar de ce sună în bute niște plăcuțe de alamă și cîntau doi clopoței? Fapt este că Piticul, de bucurie

că nu-l descoperise Luna la cîrciumă, gonind pe coastele butoiului, bătea pîntenii cît putea mai tare și bătea în ei și cu cupa de argint.

După vreo două sute de metri, acolo unde drumul se înclină și cade în Dunăre, butoiul o luă amețitor la vale (înăuntru, Piticul sălta în cap și-n picioare și se umplea de cucuie) și se rostogoli în ape, în dreapta casei unde dormea Bănică. Piticul, dezmeticindu-se, scoase o mîină afară și-o încleștă pe parmalicul casei. Casa lunecă spre Dunăre, tîrînd cu ea și curtea și șurile de paie. De frică, Piticul îi dădu drumul și casa se retrase pe locul ei dinainte. Ah, zise Piticul, ieșind și încălecînd pe butoi, băiatul îmi poruncise să-i

trimit un vis... la să-l legăn eu să-l fac să ridă prin somn. Și, întinzînd mîinile, apucă din nou parmalicul și trase. Casa veni cu talpa în malul apei — și el o purtă înainte și înapoi, de zece, de douăzeci de ori, și sus în odaia lui, băiatul se trezi și se uită pe fereastră. «Ce noapte, își spuse el, casa noastră cară apă din Dunăre și-o varsă în brazdele de ceapă». Deodată îl observă pe Pitic și observă și jocul lui. Nu spuse nimic. Deschise ușurel fereastra și cînd casa mai coborî o dată la Dunăre, sări pe butoi strigînd:

— Domnule Pitic, eu te plătesc și dumneata-mi strici somnul?!

— Cizmele! strigă Piticul. Uite-le, fug.

(Va urma)

Ilustrații: MAGDA ARDELEANU

(Va urma)

ar avea prilejul Vladimir Ilici să-și găsească puțin timp liber. Când acest lucru era însă cu puțință, se urca într-o mașină și... pe-acți-e drumul! O lua înainte pe șoseaua care ducea în afara orașului, înspre pădurea din apropiere. Acolo se oprea în preajma unei poteci, cobora și, cu mâinile la spate, se plimba printre mesteceni și brazi. Asculta șopotul izvoarelor, ciripitul păsărelor, privea la veștile jucăușe, admira ciupercile și florile multicolore. Toate acestea i se păreau lui Vladimir Ilici fermecătoare și odihnitoare.

După ce colinda prin pădure, se întorcea la Moscova și lucra iar, pînă noaptea tirziu.

Odată, plimbându-se tot așa, prin pădure, Lenin întîlni o fetiță mică, cu o bătăluță roz. Stătea rezemată de un mestecan și plîngea cu lacrimi amare. Pe braț purta un coșuleț și în coșuleț stătea pitită o singură ciupercuță.

— De ce plîngi, fetițo? o întrebă Vladimir Ilici.

Dar fata nu răspunse, ci se porni să plîngă și mai amarnic.

— O fetiță așa mare și să plîngă? o mîngie Lenin pe creștet. Vai, ce rușine! Fetița continua să plîngă.

Atunci Lenin băgă mîna în buzunar și zise:

— Un, doi, trei, să apară o nucă!

Fetița își ridică privirea. Pe palma întinsă a lui Lenin apăruse o nucă.

«Asta zic și eu!» — gîndi fetița șter-

gîndu-și lacrimile și uitîndu-se mirată la omul din fața ei.

— Cum te cheamă? o întrebă Lenin.

— Varia.

— Dar ce ți s-a întîmplat, Varia?

— M-am rătăcit, zise ea printre sughi-turi.

— Unde locuiești?

— Sînt din Mironovka.

98 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI V. I. LENIN

UN, DOI, TREI

— Nu mai fi supărată. O să găsim noi Mironovka ta.

Lenin o luă de mînă pe Varia și porni cu ea înspre mașină.

— Și... ciupercile... unde-ți sînt?

Varia mai era necăjită și din pricină că nu găsise decît o singură ciupercă.

— De ce să te-ntorci acasă cu mîna goală? îi spuse Vladimir Ilici. Trebuie să găsim noi ceva!

Lenin se întoarse către lumină zicînd:

— Un, doi, trei, să apară ciuperci albe!

Cînd privi într-acolo, fetița zări într-ade-văr ciuperci multe, una lingă alta. Se aple-că, rupse o ciupercă, două, trei. Cît ai clipi, coșulețul se umplu. Fetița îl privi cu admirație pe Lenin.

Mai merseră ei cît mai merseră prin pădure, cînd Lenin se opri iar și, făcînd cu ochiul, zise:

— Un, doi, trei, să apară o mașină!

Varia privi către tufiș, către brazi și... minune! Pe potecuță îi apărură în față o mașină.

— Urcă, Varia, zise Lenin deschizîndu-i portiera.

Varia urcă și mașina porni. Întîi pe potecile din pădure, apoi peste cîmp și deodată fetița recunoscu căsuțele din Mironovka. Iată-i ajunși în fața casei în care locuia Varia. Lenin o coborî pe fe-țiță, îi strînse mînuța la despărțire și apoi doar un mic nor de praf îi arătă Variei încotro o luase mașina.

Acasă, fetița povesti cum s-a rătăcit ea în pădure, cum a întîlnit apoi un om ne-cunoscut. Povesti și despre minuni: des-pre nucă, despre ciuperci și despre ma-șină.

— E un vrăjitor, zise Varia în șoaptă. El poate să facă tot ce dorește.

Multă vreme după aceea s-au gîndit cei din Mironovka cine să fi fost acest om care o adusese acasă pe Varia.

SERGHEI ALEXEEV

Ilustrație: D. NEGREA

— Vorbiși ca din carte, grămatice! Să tragem la sorti! Impătură dascălul două răvase și inimă-rea scoase unul pe care scria inimă-rea. — Adu grumazul să-ți-l sfîșii, o frate al meu, inimă-rea, că așa ți-a fost ursita, zise dascălul, cu glasul tremurat de părere de rău și cu ochii plini de lacrimi. — Să-ți-l dau, cum să nu ți-l dau, o frate al meu, inimă-rea, că așa ne fu- Gherasim, că așa ne fu- și eu puțină carte, tare as- dori să văd ce scrie și pe celălalt răvas. — Ce să-l mai citim, că a ieșit ce trebuia! — Ba să-l citim, de ce nu? Hai, dascăle, da pe- titul de hirtie încoace! Gherasim se mai codi, dar cum colții celuilalt străluceau și amenințau, îi dete hirtia nedeasă- cută, pe care scria tot «inimă-rea». Pasămite, pirdalnicul de învățat, în-

nu atita că va pieri, dar că se va despărți de dragii lui tovarăși. Dascălul Gherasim se făcu popă, prohodî pe cel osîndit, apoi îl sfîșiară fră- tește și-l mincară cu poftă, fapt care îl învioră și- făcu să aștepte cu încre- dere zile mai bune. Dar zilele mai bune nu se prea arătau și măruntaiele din ei mai abilită chioră- iau. Hotărîră să mai jert- fească unul. Inimă-rea trase la sorti și ieși Anagnoste. Il min- cară și pe Anagnoste. Pe urmă veni rîndul lui Mio- rel, al lui Sîncu, al Mielu- șelului. Fură mincați și aceștia. Rămaseră în via- După o săptămînă, în- cepu să le colcăie matele la amîndoi. — Frate inimă-rea, zise Gherasim. O să pierim de foame amîndoi. Mai bine să scape unul. Să tragem la sorti, care dintre noi să mînină pe celălalt.

furile crengilor înverzeau mugurii, răzbit de foame și nemaivînd pe cine să tragă la sorti, dascălul hotărî, fie ce-o fi, să iasă din pădure după pradă. Cînd erau mai mulți, îndrăzneala și puterea lupilor creșteau. Acum Gherasim nu mai avea pe nimeni. Tovarășii și-i mincase. Își încercă totuși norocul de unul singur. Tiptil-tiptil, se strecură, în toiul nopții, la marginea satului, doar o găsi un cal, un țap sau chiar un

om să-și infigă colții în el. Dar omul e mai tare decît fiara și starostele lupilor căzu el, de rîndul acesta. Un foc de pușcă răsună în noapte. Glon- tele străpunse pîntecele lui Gherasim, prin care trecuse șase de-ai lui, jertfiți de viclenia lui cărturărească. Învățatul cu ochelari și cu călimara agățată de git își dete sufletul de lup la rădăcina unui gîrd de nuiele, și așa scăpă satul de pacostea fiarelor.

La București a venit după ce a trecut pe la Budapesta. S-a prăpădit cînd a încercat să treacă munții spre Tran- silvania. A căzut pe Valea Prahovei. Cînd am aflat de la scriitorul George Ranetti cumpilita veste, m-am cu- tremurat. Îl văzusem pe Au- rel Vlaicu o zi-nainte. Lo- culuiam amîndoi în aceeași casă, așăzi dărmată, pe strada Sfîntu Ionică, deasu- Aurel Vlaicu ne-a dat un să conducă el trenul. ca să se urce pe locomotivă, sat singur în compartiment, călătorit împreună. M-a în- deam foarte des. O dată am Povestea cu haz. Ne ve- nu-l poate prosti nimeni. puțin șiret, de țaran pe care tor. Un suris puțin ironic, un băiat bun, vesnic surză- nescu». Era, bietul Vlaicu, pra vestitului restmuranț «E-

Aduc salutul meu și toate urările de bine scumpilor cititori ai revistei "Luminița" și ai bibliotecii editate de această publicație.

Le urez spor la învățătură și biruință în lupta vieții. Nu le urez, ca de obicei, împlinirea tuturor dorințelor, ci numai a unei părți din ele, fiindcă dacă li s-ar împlini, de pe acum, toate dorințele, nu ar mai avea ce să spere, ce să aștepte în viitor. Iar motorul vieții este nădejdea și o muncă permanentă pentru obținerea unor satisfacții, cari vor veni la vremea lor. Fiecare vîrstă are dorințele ei, Cele de azi să fie iubirea patriei, dragostea de părinți și de prieteni, respectul și iubirea învățătorilor și obținerea de note cît mai mari, rezultat al străduințelor lor, străduințelor cari să-i facă cetățeni vrednici ai scumpei noastre patrii, Republica Socialistă România.

Acad. Victor Eftimiu
ianuarie 1968

Fecior de țăran din Tran-
silvania, Aurel Vlaicu a în-
vățat ingineria și mecanica
fără ajutorul autorităților sau
al vreunui mecenat. Sărac și
singur, dar îndrăzneț și dîrz.

Ce departe sîntem de ace-
le mici corăbii intrîmpate,
navigau în spații îndrăznești
pionieri ai primelor zboruri
omenești!

rudimentar aparatul, scor-
ștînd el însuși cît îi era de
vă. Cum nu i-o fi bătut înima
de pămînteni trimisă, gene-
rațiile noi nu pot trăi, nu pot
înțelege înmînunarea noas-
tră, a celor ce-am văzut pri-
ma pasăre de sîndrîlă și de
otel ridicîndu-se la cîteva
sute de metri în văzduh,
străbătînd cîteva kilometri pe
un drum încă nevățut, scri-
ind un cerc sfîșos în zarea
violetă a amurgului.

Cobora Aurel Vlaicu pa-
lîd, respirînd greu, cu minile
reci de vîntul depărtărilor
înalte, mirat parcă și el că a
curețerat împărăția cerului,
că nu s-a rostogolit, că simte
iar pămîntul sub picioare.
Era emoționat fiicăul nos-

AUREL VLAICU

Pe Aurel Vlaicu l-am cu-
noscut de la începuturile
lui, de la primele lui zboruri
pe Cîmpia Cotrocenilor, a-
cum mai bine de cincizeci
de ani.

Se înălțase și cutreiera
cerul în fața unor privitori
uimiți, emoționați, aproape
înfricoșați. Extazul lor era
vecin cu spaima. Aviația își
trăia aurora. Toate păreau

miraculoase, din domeniul
basmelor.

Tînărul care astăzi abia
își ridică ochii cînd aude
zbîrniitul unui motor, copilul
care află, în același moment
cu copilul de la Moscova sau
de la New York, cum rotesc
planetele mecanice trimise
de pe Pămînt în jurul Pămîn-
tului și vede fotografiile din
Lună luate de o rachetă tot

le, nu așa ne fusesse în-
voială! Pe mine n-ai să
mă prostesti ca pe ceilalți
frați ai noștri. Dacă unul
dintre noi trebuie să pla-
ră, apoi să ne luăm la
luptă dreaptă, care pe
carei

— Apoi, cînsite dască-
departe.

de
șase, de cinci și așa mai
socoteala de șapte, de
altuia, ca să lase la număr
Punea de două ori pe al
pusese numele niciodată.
tocmînd răvașele, nu-și

Se repezîră unul într-al-
tăl, se luptară pe viață și
pe moarte, măcar că din
pricina foamei puterile li
se sleiseră. Căzu tot Ini-
mă-re, întrucît dascălul
era priceputși la al treilea
meșesug.

Rămas singur, Ghera-
sim îngropă leșul în ză-
padă și-l gospodări cu
grijă, ca să aibă hrană cu
el o vreme mai îndelun-
gată. Dar după o lună,
cînd nu mai rămăsese os-
cior neros și cînd în vîr-

Haita era incolțită de tăranii care se țineau de străja, jur împrejurul pășii și pășeașcă adăpostite, nu mai îndrăzneau să-și părăsească adăpostul. Erau acum șapte: Sin-cu, Gherasim, Mielușelul, Căpetenia lor, cel mai bătrîn, Gherasim, știa că prada și fuseseră împușcate. Cei alți, cu toată foamea care le sfîșia mărun-

Ilustrații: MIHU VULCĂNESCU

lari, semn de înțelepciune și de învătătură. Îi mai spuneau dascălii. Vifor nițea grea și năme-ții coplesiseră pădurea. Pe zăpada proaspăt ninsă nu se mai vedea urmă de sălbătăcie. De cu toamnă, lupii mincaseră toate vulpile, dihorii, iepurii, căprioarele și nevăstucile. Le răscoliseră cuiburile pînă-n adînc. Rămăseseră numai sprintenele veverițe, pe care nu le puteau ajunge, acolo sus, pe ramurile copacilor. — Ce ne facem, fraților? După un obicei strămoșesc, își umplură pîntecele supte, mincînd pă-mînt, zăpadă și nisip, să le fie de foame. Treaba asta mergea două-trei zile, pînă le cădea în gheale, pînă se oale sau o capră. Sfîșiau dobitoacul, vărsau nisipul și pămîntul din ei, apoi se ospătau împărțitește cu mioara sau vaca răpusă.

Nu odată ciobanii găseau, lingă oasele roșii ale berbecilor mincați, o moviliță de nisip și pă-mînt, leșită din mărunta-lele lighioanelor codrului. Acum cei șapte lupi se îndopau zadarnic cu țărînă. Nu le mai tîlnea. Trupul lor împuținat, străveziu, de parcă era stăvie, cerea singe cald și carne crudă. Ca să nu moară toți de foame, hotărîră, după datină, să mănince pe unii dintre alii. Dar pe care? Stărostele Gherasim îi sfătui așa: să tragă dîmnea lor la sort! Înțeleptul își potrivea și care o ieși jefrit să fie, și care o ieși jefrit să fie. Înțeleptul își potrivea și care o ieși jefrit să fie, și care o ieși jefrit să fie. Înțeleptul își potrivea și care o ieși jefrit să fie, și care o ieși jefrit să fie.

Colecția „CARTEA MEA FRUMOASĂ”

În numerele viitoare ale colecției «CARTEA MEA FRUMOASĂ» vor apărea: pagini din operele lui Radu Tudoran, Gianni Rodari (Italia), Maurice Carême (Belgia), culegeri de versuri și povestiri dedicate luptei comunistilor, mici antologii cuprinzînd fabule sau creații ale copiilor.

Păstrați cu grijă fiecare cărticică!

Colecția «CARTEA MEA FRUMOASĂ» va îmbogăți astfel prima voastră bibliotecă personală.

COLECȚIA „CARTEA MEA FRUMOASĂ”
Nr. 3

VICTOR
EFTIMIU

George Ranetti, actorul Pe-
tre Liciu.
Pe un cer senin, luminos,
de un albastru intens, Aurel
Vlaicu a zburat deasupra
Cimpiei Libertății, în emoția
și în aclamațiile unei mulțimi
uriae.
Cînd s-a dat jos și și-a
verificat aparatul, a văzut și
el, și noi că din patru su-
ruburi care fixau nacela trei
lipseau. Scurpui nostru a-
vator zburase prins numai
cu un surub... A fost un
noroc extraordinar că acel
al patrulea surub n-a cedat
și el, că aparatul nu s-a
destăcut și Aurel Vlaicu nu
s-a prăbușit, îndolind acea
frumoasă zi de vară, acea
măreață sărbătoare a po-
porului.
Despre Aurel Vlaicu s-a
scris mult... Sînt fericit să
amintesc unui prieten, tînar
ca și el, cu care și-a împărțit-
șit primele gînduri, primele
zboruri ale avîntatei sale
tinereti...

VICTOR EFTIMIU

IATĂ CĂ ÎN ACTUALUL EI NUMĂR COLECȚIA NOASTRĂ
ARE MAREA BUCURIE DE A GĂZDUI ÎN FILELE EI O FOARTE
MICĂ PARȚE DIN VASTA OPERĂ A CUNOSCUȚULUI
NOSTRU POET, PROZATOR, DRAMATURG ȘI PUBLICIST
VICTOR EFTIMIU.

EXISTĂ ÎN ISTORIA LITERATURII ANUMITE NUME CARE
N-AU NEVOIE DE PREZENTĂRI ORI DE RECOMANDĂRI,
NUME PE CARE TIMPUL NU LE VA STERGE NICIODATĂ ȘI
CARE SÎNT LEGATE DE OPERE VALOROASE, BUN AL POPO-
RULUI ȘI DESFĂTARE A UNUI SIR ÎNTREG DE GENERAȚII.
UN ASTFEL DE NUME E ȘI VICTOR EFTIMIU. NEOBOSIT TRU-
DITOR AL CONDEIULUI, SUFLET PLIN DE VIGOARE ȘI DE
TINERETE, VICTOR EFTIMIU, AUTOR AL CELEBRULUI POEM
DRAMATIC «ÎNSIRĂ-TE MĂRGĂRITE», AL «COCOSULUI
NEGRU», AL NUMEROASELOR VOLUME DE VERSURI ȘI
POVESTIRI, ESTE CITIT ȘI VA FI CITIT CU DRAGOSTE ȘI ÎN-
TERES ÎNTOCMĂI CA ȘI SADOVEANU, VLAHUTA, HOGAS,
CARAGIALE ȘI ALȚI CLASICI AI LITERATURII NOASTRE.
«CARTEA MEA FRUMOASĂ» VA ÎNFĂȚISEAZĂ, AȘA CUM
V-AM MAI SPUS, O MICĂ SELECTIE DIN MAREA OPERĂ
A APCIATULUI SCRITOR. EDOARO ÎNVITĂȚIE DE APRO-
FUNDARE A MINUNATELOR SALE PAGINI.

Oadă limbii române

Alcătuire de cuvinte românești,
Îți văd prin veacuri înnoita bogăție...
Întinerind pe zi ce-mbătrînești,
O, grai din viitor, mărire ție!

Din auroră magic te-arătai...
Ai preschimbat bordeiele-n palate.
Te văd cum gloriosul drum ți-l tai
În falduri de sonorități catifelate.

Carpatul ți-a fost leagăn și amvon,
Recolte minunate îți destină
Vestigiul dac și farmecul slaven,
Înfipite-n armătura ta latină.

Mărire ție, grai de viitori
Înalte minți se vor scălda în tine...
Ai fost un lac — ești valul curgător.
Ești fluviul impetuoaselor destine.

CURIOZITĂȚI DIN LUMEA ANIMALELOR

OBSERVATE
DE
ILIE CÎRCIU
Desene:
BURSCHI

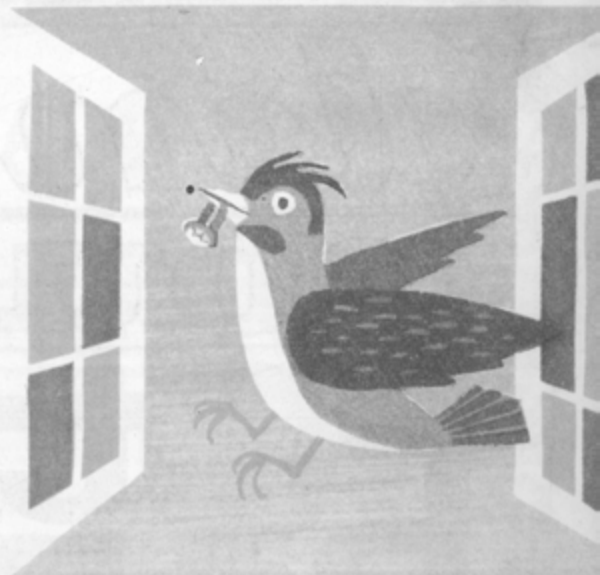
Povestea...

...din care fiecare dintre noi am aflat de ce n-are ursul coadă e o simplă poveste. Nu-i adevărată! Ursul n-are coadă fiindcă n-a mai avut nevoie de ea și nu-i mai crește. Dar că l-a păcălit vulpea pe urs învățându-l să-și bage coada în apă ca să prindă pește și că apa a înghețat și el, opintindu-se să scoată multime de pește, și-a rupt coada... nu-i adevărat. Și asta deoarece nici o vulpe n-are curajul să stea «de vorbă» cu un urs; apoi, ursul, iarna, cînd se spune că s-au întîmplat lucrurile, de obicei doarme și nu stă să înghețe pe malul apei. Și, în al treilea rînd, ursul știe să prindă pește! Stă pe malul apei și așteaptă. Și vine cîte un păstrăv nevolnic, și se apropie de mal. Atunci, ursul face «haț» și cu laba a prins peștele. Și tare-i mai place lui peștele!

O pasăre ciudată

Gaița este una dintre păsările cele mai ciudate. Știți ce-am găsit în cuibul unei gaițe? Cioburi de sticlă, bucățele de oglindă, cîteva pietricele de riu strălucitoare, o bucățică de tablă, două mărgelile de sticlă și un inel de aur! Cioburile și celelalte lucruri strălucitoare, gaița, desigur, le-a găsit prin pădure. Dar inelul de aur era furat de undeva. Asta e sigur. Nimeni nu aruncă un inel de aur în pădure, ca să-l găsească gaița. Gaița îl văzuse undeva într-o casă, a intrat pe fereastra deschisă, l-a înhățat și fuga la cuib cu el. Așa-i gaița. Adună la cuibul ei tot ce-i strălucitor și poate fi șterpelit. Și nici măcar nu-s bune de mîncat lucrurile strălucitoare. Dar gaița e ciudată. Îi fug ochii după tot ce strălucește.

Grangurul meu

Păsările sînt cele mai inteligente ființe din lumea animală? Se pare că da. Fără hărți și fără busolă, ele nimeresc toamna țărurile egiptene, pentru ca primăvara să facă drumul înapoi și să ajungă fără greș la cuibul din care au plecat anul trecut. După ce se orientează păsările în lungile lor călătorii pe căile de migrație? Nu se știe. Oamenii de știință încă n-au dezlegat misterul. Totuși, de multe ori, păsările dovedesc că n-au nici un dram de «minte». Și iată o întîmplare.

Aveam în grădină un pom bătrîn și rămuris, în care-și făcuse cuib un grangur. În fiecare an, cum venea primăvara, venea și grangurul meu din țările calde. Într-o iarnă însă crivățul a doborît pomul în care era cuibul. Eram mîhnit. Grangurul n-o să-și mai afle cuibul cînd va reveni, în primăvară. Și așa a fost. A venit primăvara, a venit grangurul. L-am văzut de cum a venit. Întîi i-am auzit glasul. Zbura de colo-colo prin grădină și ciripea necăjit că a dispărut pomul cu cuibul lui. Apoi s-a liniștit. Probabil se hotărîse să-și dureze alt cuib, fiindcă după puțină vreme l-am zărit venind de la pădure cu o crenguță în plisc. Ascuns după gard, îl urmăream cum se străduiește să potrivească crenguța între două ramuri ale unui plop. Mă bucuram că n-a plecat în altă parte, că o să rămînă tot în grădina mea. Dar lucrul lui n-avea spor. A făcut ce-a făcut și crenguța a căzut. Grangurul și-a luat iarăși zborul spre pădure și în scurtă vreme a venit cu altă crenguță. Dar nici pe aceasta n-a reușit s-o fixeze la lumea între crengile plopului; a căzut și aceasta. Și iarăși și-a luat zborul spre pădure... Tot așa vreme de trei zile grangurul meu a tot cărat crenguțe de la pădure, dar cuibul nu se închea de loc. Sub plopul cu pricina se adunase o grămadă de crenguțe. Dar niciodată nu i-a trecut grangurului prin cap să folosească crenguțele căzute sub plop. Nu. El se ducea tocmai la pădure după ele.

Grangurul îmi făcuse bună treabă adunîndu-mi o grămadă de crenguțe numai bune pentru aprins focul. Și apoi, mi se făcuse milă de el. De aceea, în vreme ce era plecat iarăși la pădure, m-am urcat în plop și am fixat două stinghii în locul care voia să-și facă cuibul, ca să nu-i mai cadă crenguțele. Dar cînd s-a înapoiat și a văzut acolo un lucru făcut de mînă străină, a plecat și nu s-a mai întors. Probabil și-a făcut cuibul în altă parte...

Se poate spune că grangurul meu avea măcar un dram de minte?

SPORT

din nou Fot Bal

de DAN DEȘLIU

Așteptată cu nerăbdare de publicul de toate vârstele, cea de-a doua jumătate a campionatului de fotbal, așa-numitul retur, a început odată cu primăvara. Marile stadioane din București, Cluj, Constanța, Pitești și din alte orașe ale țării răsună din nou de vuietul întrecerii, de glasurile miilor de spectatori care-și încurajează echipa favorită.

Anul acesta, competiția frunțașilor fotbalului românesc se anunță mai interesantă ca oricând. Dintre formațiile «abonate» la titlul de campioană, doar Steaua, cu veșnic tînărul Constantin, ocupă deocamdată un loc de onoare. Militarii bucureșteni se află pe prima poziție încă de la încheierea turului, la egalitate de puncte cu F.C. Argeșul. Echipa din Pitești, unde activează elemente foarte valoroase — ca Dobrin, Barbu, Coman și alții — este marea revelație a campionatului actual. În schimb, învingătorii de acum un an, Rapid-București, ca și celelalte două reprezentative ale Capitalei: Progresul și Dinamo, «gîfîie» din greu în zona inferioară a clasamentului. Nici Petrolul n-are o situație mai prielnică, dovedindu-se departe de forma care i-a adus atîtea succese în edițiile precedente. Remarcabil se prezintă echipele studentești, Universitatea din Cluj și Politehnica din Craiova, aflate în imediată vecinătate a primului loc, împreună cu Farul-Constanța. Este îmbucurător faptul că, în majoritatea cazurilor, un merit însemnat revine jucătorilor din tînăra generație, pe care cele trei echipe sus-amintite i-au promovat cu îndrăzneală în ultimul timp. Energia lor, dragostea și dăruirea cu care luptă pentru culorile clubului precumpănesc adesea asupra lipsurilor tehnice, oarecum firești la niște sportivi începători. Să nu uităm că, abia cu cîțiva ani în urmă, unii dintre ei se ațiau înca pe băncile școlii, purtînd la gît cravata de pionier...

Revenind la întrecerea fotbaliștilor de categoria A, nu-i de loc ușor de prevăzut cine va cîștiga în cele din urmă, dar, fără îndoială, cununa de campioni va reveni celor mai buni, celor care vor ști să lupte cu măiestrie și dirigenie atît pe teren propriu, cît și în deplasare. Poate la fel de pasionantă se anunță disputa pentru evitarea ultimelor locuri. De astă dată «codașele» nu vor mai retrograda automat în categoria B, ci vor susține întîlniri de baraj cu primele clasate din seriile respective deoarece, așa cum s-a anunțat, începînd cu sezonul următor numărul echipelor din «A» se va ridica la 16. În perspectivă, deci, o întrecere viu disputată, al cărei rezultat îl vom cunoaște abia în vacanța de vară!

COLȚUL FILATELISTULUI

Flori

În liniște, cînd răsfoiesc albumul,
Străbat, ca-n vis, grădina omenirii,
În care-nvăpăiați toți trandafirii
Își răspindesc dulceața și parfumul.

Nicicînd nu-i frîngă vîntul pustiirii!
Tulpina nu le-o învelească fumul,
Ci pretutindeni să-nflorească-n drumul
De cîntec și nădejde-al fericirii.

Și pretutindeni iriși și magnolii
Și crini, petunii, lotuși și begonii
Să încunune pacea-ntre popoare,

Ca de la Alpi la vastele Mongolii
Și pînă-n țărîmul Noii Caledonii
Să fie doar mireasmă și culoare!

ADRIAN ULMU

MESTERII MANOLE

Domnu-i asculta
Și pe gînduri sta,
Apoi porunceă
Schelele să strice,
Scări să le rădice,
Iar de cei zidari,

Desene: ANGI PETRESCU

Zece meșteri mari,
Să mi-i părăsească,
Ca să putrezească
Colo pe grîndiș,
Sus pe coperiș.

Meșterii gîndea
Și ei își făcea
Aripi zburătoare
De sindrili ușoare.

Lucian Blaga

S-a născut în Transilvania în anul 1895. A murit în 1961 și e înmormântat în comuna sa natală Lăncrăm. A scris, printre altele, volumele de poezie: *La curțile dorului*, *Lauda somnului*, *Cumpăna apelor* și *Nebănuitele trepte*. De asemenea, este autorul unor piese de teatru care evocă personalități din istoria poporului nostru. Una dintre aceste piese se intitulează *Avram Iancu*.

Belsug

— Negrule, cireșule,
gîndul rău te-mprejmuie.

Jinduiesc la tine coapte
guri sosite-n miez de noapte.

Om și păsări, duhuri, fluturi
nu așteaptă să te scuturi.

Prea ești plin de dor și vrajă,
vine furul, pune-ți strajă!

— Las să vie să culeagă,
vara mea rămîne-ntreagă.

Stelele deasupra mea
nimeni nu mi le-a fura!

ORIZONTAL: 2) Floricele pe cimpil; 6) Hai să le-adunăm, copii; 8) Boboc de floare; 10) Flori de primăvară; 13) Floare la ureche (fem); 15) Aproape gata! 16) Covorul verde al primăverii; 17) Vestitorii primăverii dintr-o poezie de Alecsandri; 19) Dumneata! 20) Pușorii... înainte de-a fi; 21) Între cal și călăreț; 22) Se înroșește la fier; 24) Nourăș de albine; 26) Primul pom care ne oferă primăvara fructe.

VERTICAL: 1) Primăvara se îmbracă în veșmînt de frunze; 2) Cu ghiocel la timp!

3) Zgribulici pe patru picioare; 4) Aduce toată lumea pe stadioane; 5) Început și sfîrșit de anotimp! 6) «Rochița» rîndunicii; 7) Ca Zdreanță cel cu ochii de faianță (pl.); 8) De-abia ieșiți din ouă; 9) Intrare; 10) Silabă de refren; 11) Puiul... puului de om; 12) Sînt lucrate primăvara în zumzet de tractoare; 14) Iese dimineața din pămîntul umed; 17) Cucu... pe jumătate; 18) La sfîrșit de primăvară! 20) Aproape roci! (pl.); 23) Arma albinelor; 25) Bun pentru Gri-vei.

MIHAI PĂTRASCU

Vine, vine
primăvara

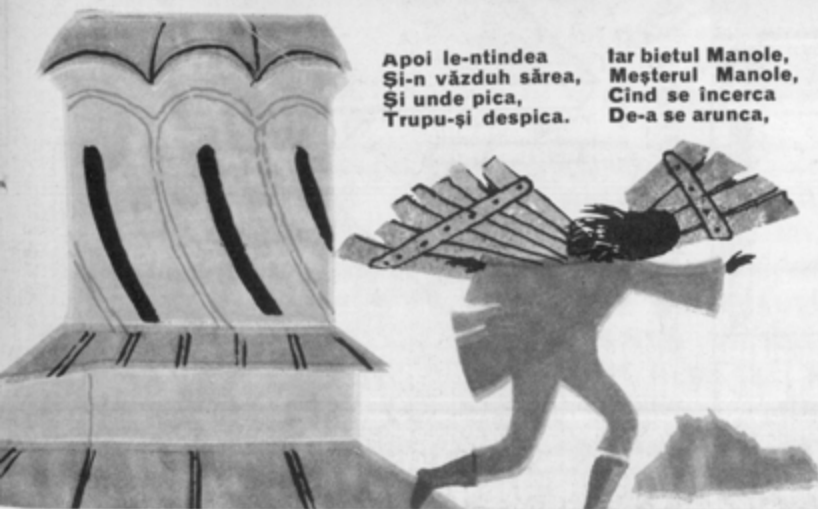
Apoi le-ntindea
Și-n văzduh sarea,
Și unde pica,
Trupu-și despica.

Iar bietul Manole,
Meșterul Manole,
Cînd se încerca
De-a se arunca,

Norii se-nvrtea,
Și de pe grindis,
De pe coperis
Mort bietul cădea!

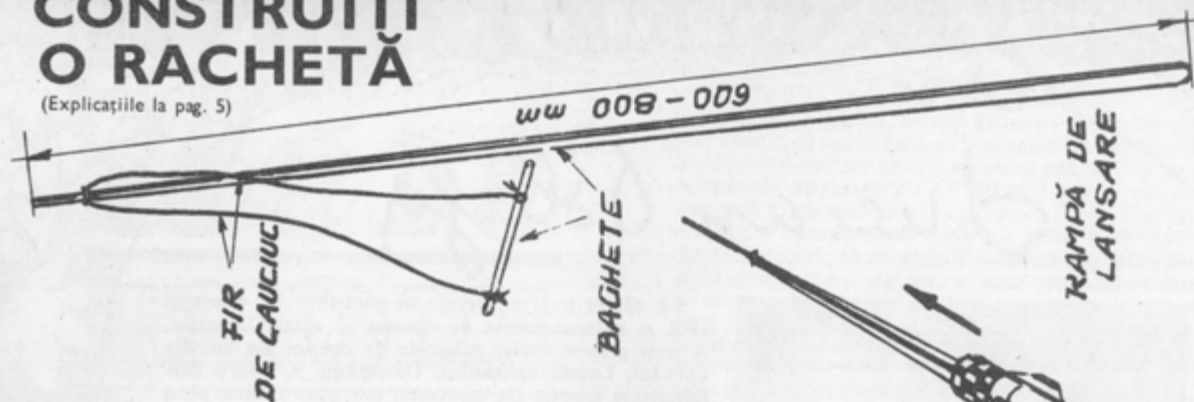
Iar unde cădea
Cese mai făcea?
O fîntînă lină,
Cu apă puțină,
Cu apă sărată
Cu lacrimi udată!

SFÎRȘIT

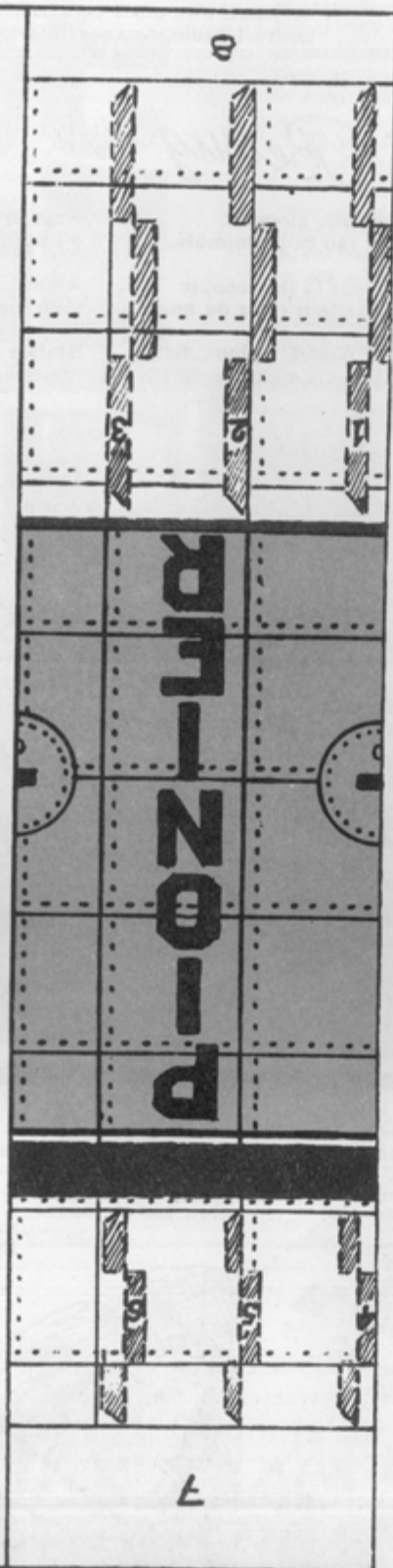
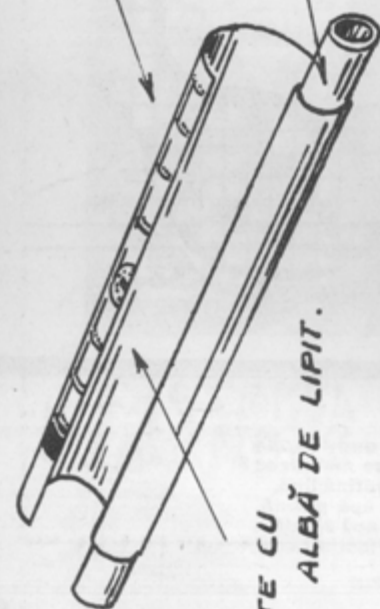
CONSTRUITI O RACHETA

(Explicațiile la pag. 5)

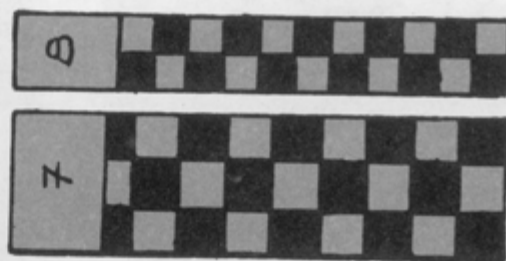

MODUL DE ÎNFAȘURARE
ȘI
LIPIRE A TUBULUI

TUB P.V.C. CU GROSIME
DE 16 mm. ϕ (DIAMETRU)

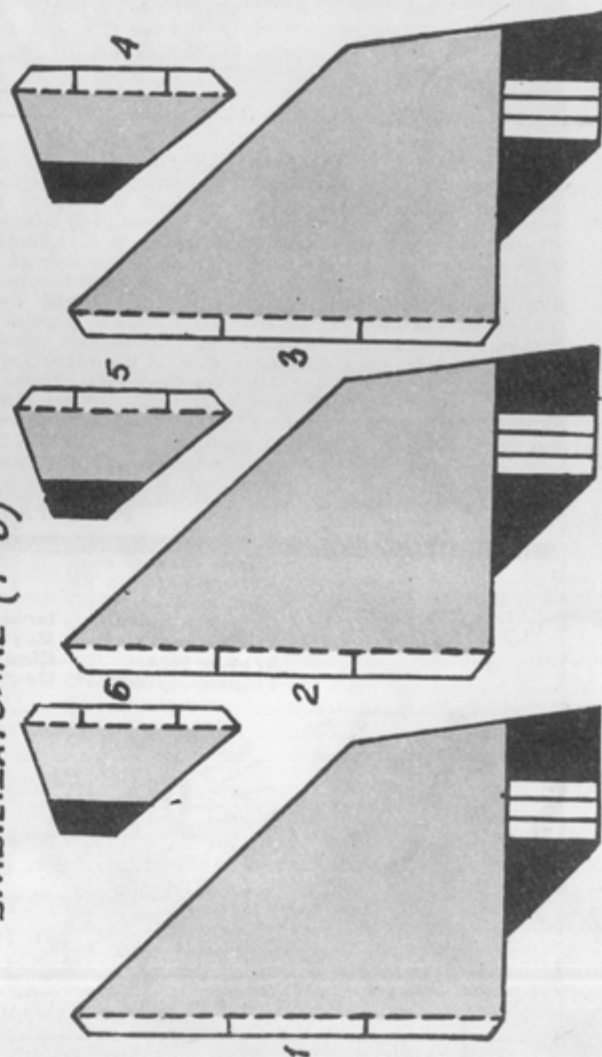

MODUL DE
LANSARE

FĂȘII
DECORATIVE

STABILIZATOARE (1-6)

POVESTITORUL DIN ODENSE

Hans Christian Andersen (1805—1875) este unul dintre cei mai mari scriitori ai Danemarcei, cunoscut și iubit în lumea întreagă. Cunoscut și de voi, care ați citit, desigur, fermecătoarele povești Măruntica, Curajosul soldat de plumb, Hainele noi ale împăratului, Rătușca cea urâtă, Lebedele sălbatice și altele altele.

Publicăm acum o scurtă povestire despre copilăria sa.

Cînd pe ulițele orașelului Odense din Danemarca, acum un veac și jumătate, a apărut c-o bocceluță în mină, un băiețandru plecat de cîțiva ani de-acasă, oamenii au scos pe bună dreptate capul pe fereastră; într-un fel aveau de ce să se minuneze.

Băiatul se chema Hans Christian și era fiul unui cizmar ce murise cu cîțiva ani în urmă. Cît de greu era să te înscrii la o școală adevărată, ca băiat de cizmar, o știa toată lumea. Dar Hans Christian, copil fiind încă, și-a luat inima în dinți și a pornit singur spre capitala țării, Copenhaga, să-și încerce norocul. Bineînțeles că trebuia să dea dovadă și de multă stăruință ca să ajungă să urmeze liceul; pînă la urmă însă, Hans a reușit. În vara în care a fost văzut din nou pe străzile din Odense, el era elev la colegiu și venise să-și petreacă vacanța la mama lui.

Nu-i fusese de loc ușor să-și vadă visul împlinit; ani întregi a încercat să-i înduplece pe cei care puteau să-i înlesnească intrarea în școală. I se răspundea de cele mai multe ori c-ar fi mai bine pentru el să învețe o meserie și să renunțe la liceu.

Singur în Copenhaga, fără nici un sprijin de-acasă, micul Hans Christian a bătut la toate ușile. Îi plăcea mult teatrul și de aceea a căutat mai întîi să pătrundă acolo.

Dar ce putea să facă un băiat de 14 ani care știa doar cîteva cîntece din Odense și declama poezii cu mult foc? Nu era destul ca să fie angajat și trebuia să se mulțumească cu mici ajutoare pentru serviciile pe care le făcea.

De multe ori îi părea rău că plecase de-acasă, din locurile unde de bine de rău și-ar fi găsit un rost, fie chiar meseria de croitor cum dorea mama lui, sau cea de cizmar, ca să-i urmeze tatălui. Și nu de puține ori, Hans nu avea ce să mănînce, iar ziua de mîine nu-i prevestea ceva mai bun.

Să se întoarcă la Odense? Acolo de de unde plecase cu hotărîrea de a face totul ca să ajungă să învețe, și să arate lumii tot ce poate el.

Pentru că băiatul credea cu tărie că la lucrurile frumoase pe care le văzuse și auzise în scurta lui viață, poate să adauge și el cîndva. Povești și piese de teatru, poezii și marionete îl atrăgeau deopotrivă și în toate și-a încercat îndemîinarea. Cei cărora le arăta sau le citea ceea ce scrisese zîmbeau îngăduitori, unii îi recunoșteau talentul, dar cei mai mulți îi spuneau că pentru a izbîndi pe drumul acesta are nevoie de o cultură temeinică. Numai că nu-l prea puteau ajuta.

Și Hans Christian s-a ajutat singur. Era fericit să fie lăsat printre cărțile unei

biblioteci unde deseori petrecea zile și nopți întregi. La fel de fericit era cînd i se îngăduia să asiste la un spectacol de teatru. Peste tot avea ceva de învățat. Iar cînd unii îl priveau cu neîncredere, știa să învingă amărăciunea și deznădejdea și să creadă mai departe că va reuși.

Și-a reușit. Nu puteau multă vreme să nu atragă atenția înușirile deosebite ale băiatului de cizmar din Odense. După lungi și chinuitoare așteptări, a căpătat o bursă la liceu. Cu atît mai mare i-a fost mulțumirea, cu cît a ajuns aici prin propriile puteri.

Cînd numele lui, al marelui povestitor Hans Christian Andersen, a ajuns chiar în timpul vieții sale cunoscut în numeroase țări, fostul băiat de cizmar din Odense a aruncat o privire înapoi, spre trecutul plin de muncă, de speranțe și de bucurii lucrului dus la capăt, și-a scris, pe lîngă multe alte cărți, și una despre el, intitulată «Povestea vieții mele».

O poveste ce seamănă într-adevăr cu o poveste, dar în care totul e adevăr, fiecare pas pe care băiatul din Odense, cu stăruință și răbdare, cu neclintită încredere în sine și în viitor, l-a făcut pe drumul ales: să dăruiască lumii, copiilor pe care i-a iubit din toată inima, multe, multe povești frumoase.

O. PĂSCĂLUTĂ

DESCOPERIRILE
ȘI INVENȚIILE
LUI:

**HOMO
SAPIENS**

DE
ION POPESCU-GOPO

HOMO SAPIENS
VRDIA SĂ
ZBOARE.

PENELE PE
CARE ȘI LE-A
LIPIT PE BRAȚE
L-AU AJUTAT SĂ
PLUTEASCĂ DIN
VÎRFUL DEALULUI...

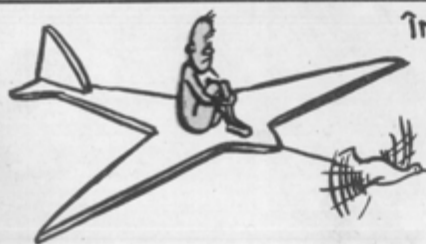

...PÎNĂ JOS,
ÎN VALE.

DAR DE JOS ÎN SUS?
LEGAT CU O ȘFOARĂ DE UN PORUMBEL...

CU O CÎRMĂ LA PICIOARE,
SE PLIMBA PE ORIUNDE VRDIA.

ÎNTR-O ZI, A TĂIAT
DIN PLACAJ UN TIPAR
CARE-L REPREZENTA
PE EL ÎNSUȘI,
GATA DE ZBOR.
ÎN ALTĂ ZI, A INVENTAT
ELICER. ȘI, RECONOSCĂTOR

PORUMBELULUI, ÎL PLIMBA CU AVIONUL.

I.P. G.O.P.O.

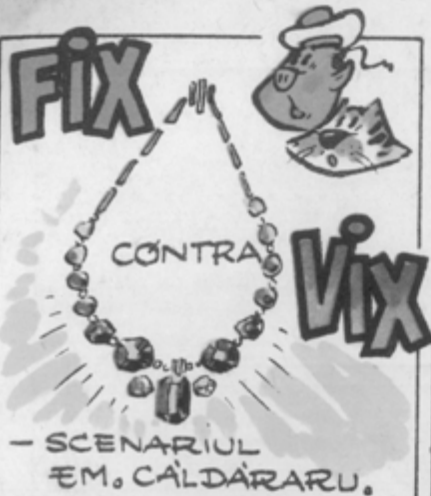

MAIMUȚA KIO

SCENARIU :
Al.O. Zotta

DESEN: Rusz L.

2. Președintele: Întreaga noastră insulă vă aclamă și vă oferă ca premiu: «Marele colier al Sudului».

3. Vix: Ximina, Miss-Pis ? Marele colier al Sudului, unși mițe proaste? Colierul va fi al nostru.

4. Vix: Bine-ai venit, frumoasa-frumoaselor. Fericesc locul pe care-l calci.

5. Ximina: Fă bine și dă-mi înapoi ce-ai furat.

6. Vix: Să uităm trecutul. Vix-ii te așteaptă cu labele deschise. Dacă vrei, te facem vedetă de film.

7. Ximina: Nu joc în filme cu gangsteri.
Vix: Atunci vei fi răpită. Prietenii mei sînt după ușă.

8. Ximina: Iar ai mei...

9. Ximina: Fix, Ignat, luați-l în primire, că de Xantos mă ocup eu.

10. Ignat: Înainte, marș! Sting, drept...

11. Xantos: Ce insucces pentru clubul Vix. Îmi crapă obrazul de rușine.

12. Ximina: Unde dai și unde crapă!

CĂPITANUL LUI MIHAI-VODA VITEAZUL

SCENARIU: PETRE LUSCALOV Desene: ALBIN STĂNESCU

MOTTO: DESCHID SFÎNTA CARTE UNDE SE AFLĂ ÎNSCRISĂ GLORIA ROMÂNIEI CA SĂ PUN ÎNAINTEA FIILOR EI CÎTEVA PAGINE DIN VIAȚA EROICĂ A PĂRINȚILOR LOR. VOI ARĂTA ACELE LUPTĂRI URIEȘI PENTRU LIBERTATEA ȘI UNITATEA NAȚIONALĂ CU CARE ROMÂNII SUB POVĂTA CELUI MAI VESTIT ȘI MAI MARE DINTRE VOIEVOZII LOR ÎNCHEIARĂ VEACUL AL XVI-LEA... ANII ISTORIEI ROMÂNILOR CEI MAI AVUȚI ÎN FAPTE VITEJEȘTI, ÎN PILDĂ MINUNATE DE JERTFIRE CĂTRE PATRIE.

(NICOLAE BĂLCESCU, ROMÂNII SUPT MIHAI-VOIEVOD VITEAZUL)

1. În vara anului 1591, Ioniță Udrea, feciorul cel mai virstnic al boierului muntean Costache Ban-Udrea, se întorcea acasă venind de departe, din Veneția. Ioniță însoțise o solie a boierilor munteni, trimisă să ceară sprijin semețel Republicii Venețiene împotriva pericolului otoman și a lui Alexandru Bogdan cel Rău, care domnea atunci în jafuri și împilare asupra țării... Grefe vremuri pentru țară.

2. — Stați! De ce ați luat flăcăii ăștia în robie? Sint de pe moșia noastră, a Udrenilor... Sloboziți-i!

3. — E feciorul trădătorului Udrea... O-moriți-l ca și pe tăică-su.

4. — Înălături, slugoi domnesc.

5. — Puneți mîna pe săbiile lor, flăcăii strigă Ioniță...

6. — Să le plătim haraciul așa cum se cuvine!

7. — Nenorocire, stăpîne... Dăbilarii domnești au dat foc satului... Pe fratele și surorile domniei tale i-au dus în robie... Boierul bătrîn e pe moarte... conacul arde!

(Va urma)